

Cuprins

Regatul focului albastru de Clelia Ifrim.....	9
Nerostirea	13
Siaj.....	14
Rămâi	15
Infinit.....	16
Liniștea	17
Galaxia Spirală	18
Afinități	19
Esența	20
Sărbătoarea	21
Lentilă	22
Păcatul	23
Distanțarea.....	24
Dans.....	25
Venerație	26
Sălbăticia	27
Orologiu	28
Ultima suflare.....	29
Sufletul lor.....	30
Ascuțime	31
Aridă.....	32
Înfingeri.....	33
Frisoane	34
Sedilă.....	35
Natural.....	36

Neputința	37
Voltaic	38
Eliberarea	39
Chocolatier	40
Migrația crabilor.....	41
Imensitatea	42
Spasm	43
Decorporalizare	44
Adieri.....	45
Neliniști	46
Polaroid	47
Liman	48
Arheologie.....	49
Avânt	50
Împietrita obișnuință	51
Versor	52
Plumbuit	53
Acută	54
Apusuri	55
Memoria	56
Retina	57
Geruri	58
Nefirescul	59
Semiotica.....	60
Soare.....	61
Pergament.....	62
Adevăr	63
Rumspringa	64
Elixir.....	65
Război și Pace	66

Anotimpuri	67
Vid.....	68
Tăcere	69
Taboo.....	70
Intimitatea	71
Rozariu	72
Chihlimbar.....	73
1001 de chipuri.....	74
Emoția	75
Pescărușul.....	76
Rohia	77
Filament.....	78
De ce?.....	79
Desir	80
Pudrat	81
Seduși	82
Sinceritatea.....	83
Retorica	84
Pastel	85
Atingeri	86
Panta-rhei	87
Înduioșarea	88
Alt avatar	89
Prezentul.....	90
Cântec de lebedă	91
Reflection	92
Făptura.....	93
Viața	94
Contraste	95
Arhive.....	96

Constelația.....	97
Ascet.....	98
Fior	99
Puterea.....	100
Petic.....	101
Subtila seducție	102
Înmuguriri	103
Inefabil	104
Suspecta boală.....	105
Reduta	106
Lemnosul vis	107
Love Story.....	108
Cutia muzicală.....	109
Poetic.....	110
Meta Zăpezi.....	111
Hermeneutic	112
Oprim fluturii	113

Regatul focului albastru

Cu o ascendență poetică venind din celelalte cărți publicate, noua carte de poezie a Paulei Bârsan, se înscrie într-un regat al semnelor de foc, pentru că poezia este un foc albastru.

Melancolia ca stare permanentă, ca poezie nerostită, este unul dintre aceste semne.

„Balcoanele cerului

Vor rânduneaua

Prinsă-n zborul

De dinăuntru privit”

Este poezia care deschide cartea, dar și captivitatea rândunelei de interior, și deși poezia se numește „Nerostirea”, ea spune câte ceva despre desfacerea în cuvinte a unui titlu ascuns. Semnul primăvărativ al rândunelei este doar un început.

Semnul ca simbol, sens, auspicii, emblemă, sau alte înțelesuri pe care le dau dicționarele, are în cartea Paulei Bârsan, nuanța amintirii. Tăcerile vin cu semnul lor, cu urma lor de siaj, ca un drum pe ape, lăsat de un vapor, de o barcă, sau de „cărăușul destinului”.

Strigătul memoriei amplifică acest siaj, aceasta regulă tăcută a luminii, după cum amintirea este mai aproape sau mai departe în timp. „Cărăuș pe destin, e strigătul memoriei” spune autoarea explicit într-un vers, ca o empatie cu sunetul de fond al „noptii solitare”.

Memoria personală se lasă asimilată, fără regrete, de memoria poetică, și sensul primei se va desăvârși, destrămându-se în noaptea care l-a generat.

În cartea „Împăratul semnelor” Roland Barthes puncta tocmai legătura, relația particulară și practică dintre semn și om, dintre ideogramă și sensul afectiv al acesteia.

Frumusețea poeziei din cartea Paulei Bârsan, cu titlul dublu, ca o stea dublă sau două stele gemene - „Semiotica / Aveam nevoie de noaptea mea solitară” - este sintetizată în versuri simple, obținând astfel efecte poetice înalte, trecute prin temperaturile albastre.

„Dumnezeu plânge cu lacrima noastră” sau peisajele picturale, imaginea vizuală, dar și cea auditivă, cu trimiteri la zborul cocorilor, gheșe, tatami, dragoni, aduc în poezia Paulei Bârsan, inflexiuni de ton îndepărtat, de orient. Este o nuanță, un „filament” de semn extrem de îndepărtat. Zborul cocorilor din poezia „Lentila” se continuă lent, îndepărtându-se, până se pierde.

În toate tonalitățile, grave, acute, înalte, în care a scris și scrie Paula Bârsan, cărțile sale sunt cărți despre iubire.

„Ștreanguri ude cheamă-n secunde

Ungher de iubit.”

Semnul unui nod poetic este un strigăt. „Sălbăția” – titlul poeziei din care am citat mai sus –, ține de dorința intimă de a redescoperi sinele pierdut, desfăcând noduri, înțelese sau nu, din țesătura unei vechi scoarțe de perete, și în egală măsură, desfăcând „nodurile” din textura poetică. Amintirea lor, chiar desfăcute, crează timp. Un altfel de timp, poate ca un nou „concept central”, ca să folosim o sintagmă a lui Virgil Nemoianu pentru structu-

ralismul actului creator, acest timp consumat lasă privirii și înțelegerii doar umbra locului gol.

„Ultimul privit
Nu are legătură cu viața,
E doar neantul în el”.

Neantul în poezia Paulei Bârsan poate însemna „starea de stea” sau „clipa karamel” sau două versuri dintr-un poem despre

„Nevroza firului de iarbă
Miezul inimii îl speră”.

Neantul ca amintire, ca regresie până la ultima imagine ce ți-o poți aminti, are coordonatele lui casnice, temporare, „ca un geam spre verde”, dar și în afara timpului, ca meta-antotimp.

Neantul în „Semiotica / Aveam nevoie de noaptea mea solitară” pornește de la anotimpuri pur metafizice, și de aici, poate, o dorință de a sublima obiectele și ființa care se depășește zilnic, într-o perpetuă căutare lăuntrică. Este un procedeu de autocolaj, de floare de narcisă, o intimitate a retinei și a chipului modelat după un calendar celest. Poezia „1000 de chipuri”, albă și solitară ca o zi de luni, este un dialog între obiecte și timp, dar mai ales pregătește o retorică biografică asumată.

„Noi curgem în lămpi
Aprindem zilele de luni
Lentilelor noastre”

Toate aceste chipuri poartă în ele, și cu ele, la vedere sau nu, adieri, neliniști, șoapte, descântece, dar mai ales „semnul plumbuit” al vieții.

Poezia din această carte a Paulei Bârsan este o poezie acută, cu tonuri joase, cu o memorie lirică lăsată liberă până la desfacerea nodului de plumb.

Memoria ca zestre culturală și civică a umanității este bogată și fertilă. Am să amintesc două repere foarte dragi mie. Primul este o reprezentare a pictorului belgian René Magritte, și se intitulează „Memoria”. Este o pictură înfățișând o față tânără și frumoasă, care are pe tâmpla dreaptă o pată de sânge. A doilea reper ales este romanul scriitoarei contemporane japoneze Yoko Ogawa, intitulat „Poliția memoriei”. Toate lucrurile frumoase sunt interzise. De la grădinile de trandafiri, fotografiile, până la biblioteca din oraș, totul este ars sau aruncat pe apă... Dar autoarea spune – „Amintirile sunt semințe care încolțesc”.

Cartea de semne și semiotică afectivă a Paulei Bârsan, cartea unei nopți solitare, se înscrie undeva în acest traseu al memoriei ființei umane.

Clelia Ifrim

Nerostirea

Balcoanele cerului

Vor rânduieaua

Prinsă în zborul

De dinăuntru privit.

Siaj

Mi-am cusut tăcerile de lama gândului rău.
Surfilez petice în zâmbete zgribulite livezilor de caiși,
Sădiți, să-mi lumineze calculat, efervescenta.
E atâta desăvârșire în viața mea,
Înlănțui iubirea cu brațele noastre,
Statui amorțite-n iertări
Îmbrățișări de lumină, pe azi.

Rămâi

Drumarul sufletului,

În goană spre alt avatar,

Dezleagă căi bucuriei, lărgind intersecții

Caruselelor cu zmeie lansate spre noi,

Salvând clipa.